

σου, σπεῦσε εἰς τὴν φιάλην, γέμισε τὸ στόμα σου ἀπὸ τοῦ ὕδατος αὐτῆς, καὶ κράτει αὐτὸ ἐντός, ἕως νὰ παρέλθῃ ἡ ὀργή του· βεβαιώσου δὲ ὅτι οὐδέποτε πλέον θέλει σὲ κτυπήσει. Περιχαρῆς ἡ κυρία, ἤρπασεν εὐγνωμόνως τὴν πολυτίμον φιάλην, καὶ συμπαρέλαβεν αὐτὴν οἰκάδε. Μετὰ τινος δ' ἐβδομάδας ἐπανεληθούσα εἰς τὴν γραίαν, ἀπέδωκε χιλίας εὐχαριστίας, καὶ εἶπε πρὸς αὐτήν, Ἐπραξα ὡς μὲ διέταξες, καὶ ὁ σύζυγός μου δέν μ' ἔδειξεν οὔτε ἀπᾶξ ἀφ' ἧς ἡμέρας ἔλαβον τὴν φιάλην ἀπὸ τὰς χεῖράς σου.

Ἡ γραία, ἣτις ἐκαλεῖτο μάγισσα, φαίνεται μᾶλλον ὡς σοφὴ γυνὴ. Ἐκ τῆς συνδιαλέξεως μετὰ τῆς νέας συζύγου ἐνόησεν ἀναμφιβόλως ὅτι αὕτη εἶχε τὸ βδελυρὸν ἰδίωμα τοῦ φιλονεικεῖν καὶ κραυγάζειν, λόγους προφέρουσα, οἵτινες, ὡς λέγει ὁ Σολομών, ὁμοιοῦσαν τὸ ἀκατάπαυστον στάξιμον εἰς βροχερὰν ἡμέραν. Δὲν ἐλάνθανε τὴν γηραλέαν, ὅτι, ἂν ἐπέθετο ἡ σύζυγος νὰ χαλιναγωγῇ τὴν γλώσσαν, ἡ ἡσυχία τοῦ οἴκου τῆς ἤθελεν ἐξασφαλισθῆ, καὶ διὰ τοῦτο ἔδωκε τὴν φιάλην τοῦ ὕδατος, καὶ τὴν συνεβούλευσε νὰ πληροῖ τὸ στόμα ἐξ αὐτῆς, οὕτω πως βάλλουσα, τρόπον τινά, χαλινὸν εἰς τὴν γλώσσαν τῆς.

Ἀγανάκτησιν διεγείρει φυσικὰ εἰς πᾶσαν ψυχὴν εὐαίσθητον τὸ ἄκουσμα καὶ πολλὸ μᾶλλον ἡ θεὰ γυναικὸς τυπτομένης ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς ἀνδρός, τοῦ ὀφειλόντος νὰ τρέφῃ καὶ περιθάλπῃ αὐτὴν ὡς τὸ ἴδιόν του σῶμα. Ἀδίκημα βαρβαρικώτερον εἶναι δύσκολον νὰ πράξῃ τις. Πάμπολλοι ἄνδρες υπάργουσι, ὡς καὶ πάμπολλαι γυναῖκες, οἵτινες, πολλάκις ἤθελον ὀφειλῆσαι τὰ μέγιστα, ἐὰν εἶχον πρόχειρον φιάλην ὕδατος πρὸς σβέσειν τοῦ πυρός τῆς γλώσσης αὐτῶν. Ἐνόησι πόσον χρήσιμον ἤθελεν εἶσθαι, ἐὰν εἰς πᾶσαν οἰκογένειαν εὐρίσκετο τοιαύτη φιάλη ὕδατος, καὶ ἐὰν πᾶν μέλος ἐγέμιζε τὸ ἑαυτοῦ στόμα ὁσάκις ἀναπτεν ἡ γλώσσα αὐτοῦ; Καὶ πόσον ἀγαθοποιὸς πρὸς τὴν κοινωνίαν ἤθελεν εἶσθαι αἱ γραῖαι, ἀκόμη καὶ αἱ μάγισσαι καλούμεναι, ἂν ἔδιδον πάντοτε τόσον σωτηριώδεις συμβουλὰς!

Ἄς υποθέσωμεν ὅτι, ἀντὶ φιάλης ὕδατος, ἔδιδεν ἡ καλὴ γραίη φιάλην οἴνου ἢ πνευμάτων, καὶ πόσον διάφορα, πόσον ὀλέθρια ἤθελεν εἶσθαι τὰ ἀποτελέσματα! Ἀκόλαστον οἶνος, κατὰ τὸν σοφὸν Σολομώντα. Ἄν ἔλειπεν ὁ οἶνος καὶ τὰ πνεύματα, πόσαι περινεκίαι ἤθελον παύσει, καὶ πόσαι οἰκογένειαι καὶ συνοικίαι, φιλοσπώμεναι τῶρα ὑπὸ διαφωνίας καὶ ἐρίδων καὶ διαιρέσεων, ἤθελον ἀπολαύσει τὸ γλυκὺ δῶρον τῆς εἰρήνης.

Ἡ γλώσσα εἶναι ἀκατάσχετον κακὸν, μετὴ ἰοῦ θανατηφόρου, ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος· πᾶσα γὰρ φύσις θηρίων τε καὶ πετεινῶν, ἐρπετῶν τε καὶ ἐναλίων, δαμάζεται καὶ δεδάμασται τῇ φύσει τῇ ἀνθρωπίνῃ· τὴν δὲ γλώσσαν οὐδεὶς δύναται ἀνθρώπων δαμάσαι. Ἀλλὰ τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις, δυνατὰ παρὰ Θεῶν· διὰ τῆς ἐξ Αὐτοῦ βοηθείας ἐμποροῦμεν νὰ κατασιγάσωμεν τὴν γλώσσαν ἡμῶν. Ὁ θελὼν ἰδεῖν ἡμέρας ἀγαθὰς, παυσάτω τὴν γλώσσαν αὐτοῦ ἀπὸ κακοῦ, λέγει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος. Οἱ γονεῖς ὀφείλουσιν νὰ διδάσκουσιν τὰ τέκνα, τῶν νὰ σιωπῶσι· διότι ὁ φυλάττων τὸ στόμα καὶ τὴν γλώσσαν του διαφυλάττει τὴν ζωὴν του, κατὰ τὸν Σολομώντα. Ὁ θάνατος καὶ ἡ ζωὴ εὐρίσκονται εἰς τὰς χεῖρας τῆς γλώσσης.

Ἀργυρνία πλούτου ἐκτίθει σάρκα, καὶ ἡ μέριμνα αὐτοῦ ἀφιστᾷ ὑπνον.

Μακάριος πλούσιος, ὃς εὐρέθῃ ἀμωμος.

Η ΛΕΞΙΣ ΑΒΑΡΙΑ.

ΑΒΑΡΙΑΝ ὀνομάζομεν, ὡς ὀνομάζεται καὶ εἰς σχεδὸν ὅλας τὰς νεωτέρας γλώσσας, τὴν ὁποίαν πληρόνουν ἀναλόγως ζημίαν οἱ ἔχοντες πραγματείας εἰς πλοῖον, σωσμένον ἀπὸ ναυάγιον, διὰ τῆς ἐκχύσεως πολλῶν ἢ ὀλίγων φορτίων. Ἐπειδὴ ἡ ἐκχύσις γίνεται διὰ κοινὴν τῶν πλεόντων σωτηρίαν, δίκαιον ἐκρίθη νὰ πληρόνεται ἡ ζημία ἀπὸ τὰς σωσμένας πραγματείας εἰς τὸν ζημιωθέντα τὰς ἰδικὰς του.

Ἐτυμολόγησαν τὴν λέξιν τινὲς ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν Βάρις (πλοῖον). Ἴσως εἶναι ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων, ὅχι τὸ Βάρις, ἀλλὰ τὸ Βάρος· μετὰ τὸ στερητικὸν α, Ἄβαρα ἢ ἐπίθετον, καὶ ἐκ τούτου οὖσ. Ἑλλ. Ἄβαρα, ἤγουν ἐλάφρωσις, ἀνακούφισις. Εἰς τὰς θαλασσοταραχὰς ἐκχύνονται τὰ φορτία, διὰ νὰ ἐλαφρωθῇ τὸ πλοῖον, καὶ ἀκολούθως νὰ σωθῇ ἀπὸ τὸ ναυάγιον, ὡς συνέβη εἰς τοῦ Ἰωνᾶ τὸ ταξείδιον· “Ἐχβολὴν ἐποίησαντο τῶν σκευῶν τῶν ἐν τῷ πλοίῳ εἰς τὴν θάλασσαν, τοῦ κουφισθῆναι ἀπ' αὐτῶν.” (Ἰων. ἀ. 5.)

—ΚΟΡΑΗΣ.

ΔΟΥΛΩΝ ΑΓΟΡΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΟΤΙΟΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ.

ΦΘΑΣΑΝΤΕΣ εἰς τὸ Ῥίον Ἰανείρον, πρῶτον τόπον ἐπεσκέψθημεν τὴν Ἀγορὰν τῶν Μαύρων, ὥστε αὐτοφεί νὰ ἴδωμεν τὸ αἰσχρὸν τοῦτο εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἐμπόριον. Εὐρήκαμεν δὲ πολλὰς ἀτυχῶν ἑκατοντάδας ἦσαν σχεδὸν γυμνοί· αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς αὐτῶν ἦσαν ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἐξυρισμέναι· καὶ ἐνῶ κατὰ σειρὰν ἐκάθηντο ἐπὶ μικρῶν βάθρων, ἡ ἐκκλινὸν κυρτωμένοι ἐπὶ τῆς γῆς, ὀλόκληρος αὐτῶν ἡ πρόσοψις καὶ ὁ τρόπος ἦτον ἀδύνατον νὰ μὴ διεγείρωσι φρίκην. Οἱ πλειότεροι τῶν οὕτως ἐκτεθειμένων ἦσαν τέκνα· ἄπαντες σχεδὸν ἦσαν σημειωμένοι μετὰ πυρωμένον σίδηρον, καὶ κοινῶς ἐπὶ τῶν εὐγενεστέρων μερῶν. Καὶ κόραι μάλιστα ἦσαν ἀπανθρώπως κεκαυτηριασμένοι ἐπὶ τοῦ στήθους! Ἐξ αἰτίας τοῦ ῥυπαροῦ τρόπου, κατ' ὄν ὑποχρεοῦνται νὰ ζῶσιν ἐπὶ τῶν μεταφερόντων αὐτοῦ πλοίων, καὶ ἔτι μᾶλλον ἐξ αἰτίας τῆς κακῆς τροφῆς, συνισταμένης ἀπὸ ἀλμυρὰ κρέατα καὶ ἄλευρον ὀσπρίων, ἔχουσιν οἱ ταλαίπωροι ἐλεεινοτάτην ὄψιν. Τὸ δέρμα τῶν παριστᾶ πολλὰ σημεῖα τῆς νόσου στομακάκης, ἣτις, ἀναφαινομένη κατὰ πρῶτον ἐν εἶδει μικρῶν ἐξανθημάτων, ἐξαπλοῦται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, καὶ σχηματίζει ἔλκη, ταχέως τὴν περὶ σάρκα καταβιβρώσκοντα. Ἀπὸ τὴν πείναν καὶ τὴν ταλαιπωρίαν, τὸ μέλαν χροῦμα τοῦ δέρματος αὐτῶν χάνει τὸ βαθὺ καὶ τὸ στιλβνῶδες· τὰ λευκὰ στιγμασοειδῆ ἐξανθήματα, τὰ ἔλκη, ἢ ἐξυρισμένη κεφαλὴ, καὶ τὸ νωθρὸν κελκῆρὸς βλέμμα, ἀληθῶς μετατρέπουσιν αὐτοὺς εἰς ὄντα, τὰ ὁποῖα μετὰ τὴν πρῶτην ἐντύπωσιν δὲν ἠθέλε τις υποθέσειν ὡς τοῦ αὐτοῦ γένους μετ' ἡμᾶς. Πωλούμενοι, ἐξετάζονται ὡς ζῶα. Διὰ νὰ μὴν ἔχωσιν ὀκνηρὸν κατηφές βλέμμα, δίδονται εἰς αὐτοὺς ἄριστικά τροφαί, ὡς πέπερι, ζιγγίβερις, καὶ